

ДЖЕРОМ СЕЛІНДЖЕР ЧУДОВИЙ ДЕНЬ ДЛЯ БАНАНОРИБКИ

Новела¹

З англійської переклав Володимир Баня

Дев'яносто сім рекламних агентів із Нью-Йорка, які мешкали в готелі, так переважили міжміський телефон, що дівчині з номера 507 довелося чекати півдня, майже до пів на третю, поки її з'єднали. Хоча вона не марнувала час. У жіночому журналі кишенькового формату вона прочитала статтю під заголовком «Секс: або радість, або пекло». Потім вимила гребінець і щітку. Вивела плямку зі спідниці від бежевого костюма. Перешила гудзик на блузці від «Сакс». Вищипнула дві свіжі волосини з родимки. Коли ж оператор, урешті-решт, прорвався до її номера, вона сиділа на диванчику біля вікна й саме завершувала фарбувати нігті лівої руки.

Вона була з тих дівчат, хто не кидає справу, розмовляючи по телефону. З її вигляду можна було подумати, що відтоді, як вона стала дорослою, телефон не змовкав.

Поки апарат розривався, вона наносила пензликом лак на ніготь мізинця, ретельно обводючи лунку. Потім закрутила пляшечку з лаком і, вставши, замахала в повітрі лівою – ще не сухою – рукою. Сухою правою вона взяла переповнену попільничку з диванчика й перейшла з нею до нічного столика, де дзеленчав телефон. Сіла на край двомісного, вже застеленого, ліжка й – опісля п'ятого чи шостого сигналу – підняла слухавку.

– Алло, – сказала вона, тримаючи віддалік розчепірені пальці лівої руки й намагуючись не торкатися ними білого шовкового халатика. Нічого іншого, крім тувель, на ній не було, а кільця лежали у ванній.

– Нью-Йорк на зв'язку, пані Гласс, – повідомив оператор.

– Дякую, – відповіла дівчина й поставила попільничку на нічний столик.

Крізь слухавку почувся жіночий голос:

– М'юріель? Це ти?

Дівчина трохи відсунула слухавку від вуха.

¹ Перекладено за виданням: J. D. Salinger. A Perfect Day for Bananafish. The New Yorker. – New York, 1948.

- Так, мамо. Як справи? – поцікавилась вона.
- Розпачливо за тебе хвилююся. Чому не телефонувала? Чи все в тебе гаразд?
- Я намагалася зв'язатись із тобою вчора й позавчора ввечері. Одначе телефон тут...
- Чи все в тебе гаразд, Мюріель?
- Дівчина ще трохи відсунула слухавку від вуха.
- Чудово. Правда, спекотно. Це найспекотніший день у Флориді, відколи...
- Чому не телефонувала? Я хвилювалася із приводу...
- Мамо, люба, не кричи на мене, я чудово тебе чую, – сказала дівчина. – Вчора я двічі телефонувала тобі. Й одразу після...
- Вчора я казала батькові, що ти, певне, телефонувала ввечері. Але ні, він... Чи все в тебе гаразд, Мюріель? Скажи мені правду.
- Все чудово. Будь ласка, припини запитувати одне й те ж.
- Коли ви приїхали?
- Не пам'ятаю... У середу вранці.
- Хто був за кермом?
- Він, – сказала дівчина. – Тільки не зойкай. Він кермував дуже обережно. Я навіть здивувалася.
- Він сам кермував? Мюріель, але ж ти дала мені чесне слово, що...
- Мамо, – перебила дівчина, – я ж тобі сказала: він кермував дуже обережно. До речі, впродовж усього шляху не перевищував п'ятдесяти за годину...
- Чи не намагався він викинути якогось коника, на зразок того, з деревами?
- Мамо, я ж тобі сказала: він обачно кермував. Припини, будь ласка. Я просила його триматися близько до білої смуги, він зрозумів, що я хочу, й послухав мене. Він навіть намагався не дивитись на дерева. До речі, тато вже здав той автомобіль у ремонт?
- Ще ні. Хочуть чотириста доларів. За саму лишень...
- Мамо, Сеймур обіцяв татові, що сам заплатить. Не розумію, чого ти...
- Поживемо – побачимо. А як він поведився в автомобілі й узагалі?
- Нормально.
- Не називав тебе цим жахливим...
- Ні. Тепер він інакше звертається до мене.
- Як?
- Хіба це важливо, мамо?
- Мюріель, я мушу знати. Твій батько...
- Гаразд, гаразд! Він називає мене «Святий волоцюга випуску 1948 року», – сказала дівчина й розсміялася.
- Це не смішно, Мюріель. Узагалі не смішно. Це жахливо! Й сумно. Як подумаю, що...
- Мамо, – перебила дівчина, – послухай. Пам'ятаєш книжку, котру він надіслав мені з Німеччини? Оті німецькі вірші? Куди я її поділа? Ламаю собі...
- Вона в тебе.
- Ти впевнена? – запитала дівчина.
- Звичайно. Тобто в мене. У кімнаті Фредді. Ти залишила її тут, а на полиці не було місця... У чому річ? Вона потрібна йому?

– Ні. Але він запитував мене про неї дорогою сюди. Він хотів знати, чи прочитала я її.

– Але ж вона німецькою!

– Так, люба. А йому байдуже, – сказала дівчина й закинула ногу на ногу. – Він вважає, що ці вірші написав єдиний великий поет нашого століття. Він наполягає, мовляв, я мусила дістати бодай переклад. Або вивчити мову – отак!

– Жахливо! Жахливо! Насправді це сумно, який він. Твій батько вчора ввечері сказав...

– Пожди хвильку, – попросила дівчина. Вона пішла до вікна по цигарки з диванчика, закурила, повернулася назад, сіла на ліжко. – Мамо? – запитала вона, випускаючи дим.

– Мюріель, тепер вислухай мене.

– Я слухаю.

– Батько розмовляв із лікарем Сивецьким.

– І?

– Він усе йому розповів. Принаймні він так мені сказав, ти ж знаєш свого батька. Про дерева. Про okazji з вікном. Про моторошні речі, які Сеймур говорив бабусі, коли та розмірковувала, як потрібно її ховати. Про те, що він зробив із тими дивовижними листівками з Бермудів. Про все.

– Ну?

– Так ось. Якщо стисло, той сказав: це справжній злочин, що військові лікарі випустили його зі шпиталю, – чесне слово! Той виразно попередив батька: є ймовірність – велика ймовірність, що Сеймур цілком утратить контроль над собою. Я кажу правду.

– У готелі є психіатр, – повідомила дівчина.

– Хто? Яке в нього прізвище?

– Не пам'ятаю... Різер, чи що. Здається, він дуже тямущий.

– Ніколи про нього не чула.

– Від цього він не стає менш тямущим.

– Мюріель, прошу, будь зі мною чемною! Ми за тебе страшенно тривожимось. Учора батько хотів вислати тобі телеграму, щоби ти повернулася додому якомога шви...

– Ні, мамо, додому я поки не повернусь, отже, заспокойся.

– Мюріель, чесне слово: доктор Сивецький непокоїться, що Сеймур може остаточно втратити контр...

– Мамо, ми щойно приїхали. Це перша відпустка за стільки років, тому я не перейматимуся дрібницями й не летітиму додому. Та й не можу я зараз приїхати. Я так обгоріла на сонці, що ледь ходжу.

– Ти дуже обпалилася? Чому ж не намастилась «Бронзовим кремом», який я поклала тобі у валізу? Він у самому...

– Я намастилась ним. І все одно обгоріла.

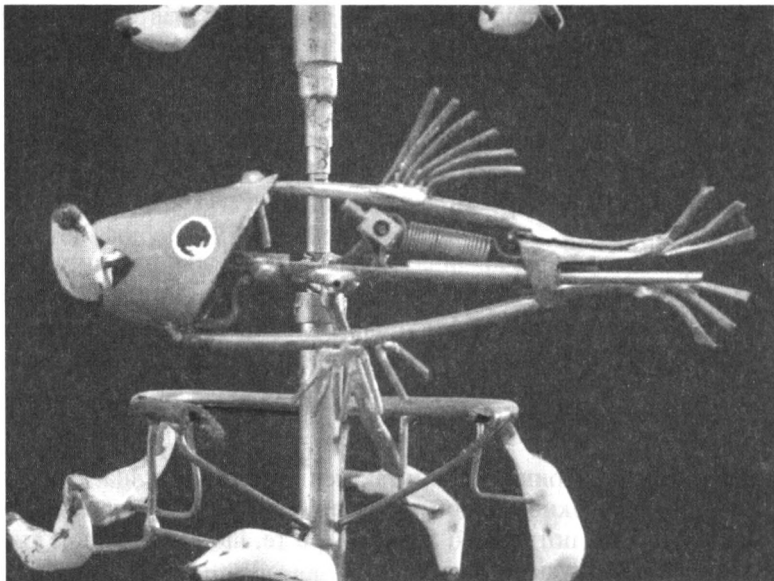
– Жахливо! В яких місцях ти обпалилася?

– Повсюди, люба, повсюди.

– Жахливо!

– Вживу.

– Скажи, ти розмовляла з отим психіатром?

– Нібито.

– Що він сказав? І де в цей час був Сеймур?

– В Океанічному номері, грав на піаніно. Відколи ми приїхали, він обидва вечори грав на піаніно.

– Ну, що сказав лікар?

– О, нічого особливого. Він перший заговорив зі мною. Минулого вечора я сиділа поруч із ним під час гри в бінго, й він запитав мене, чи то не мій чоловік грає на піаніно в іншому номері? Я відповіла ствердно, тож він поцікавився, чи не хворів Сеймур нещодавно? І я відповіла...

– А чому він цим зацікавився?

– Не знаю, мамо. Либонь, тому, що Сеймур такий блідий. Словом, опісля бінго він та його дружина запросили мене випити разом. Я погодилася. Жінка в нього – чудовисько. Пам'ятаєш страшну вечірню сукню, яку ми бачили у вітрині «Бонвіту»? Ти ще сказала, що для такого фасону потрібна тоненька-тоненька...

– Зелена?

– Вона прийшла у ній. Ото в неї стегна! Вона до мене чіплялася, мовляв, чи не рідня Сеймур тій Сюзанні Гласс, яка має капелюшну майстерню на Медісон-авеню?

– А що він сказав? Лікар, маю на увазі.

– Нічого особливого. Справа в тому, що ми сиділи в барі, де було жакливо гамірно.

– Так, але ти все ж розповіла йому, що він хотів зробити з бабусиним кріслом?

– Ні, мамо. Я не вдавалась у деталі. Можливо, пізніше матиму шанс іще раз поговорити з ним. Він цілими днями сидить у барі.

– А він не казав, що може трапитися, коли Сеймур знову стане дивний? Щось із тобою вчинить!

– Ні, – відказала дівчина. – Йому потрібно більше фактів, мамо. Про дитинство й т.д. Я ж кажу – ми майже не розмовляли: в барі було жакливо гамірно.

– Що ж... Як твоє сине пальто?

- Все гаразд. Я змушена була вийняти підплечники.
- А як цьогоріч одягаються?
- Жахливо! Ні на що не схоже. Усюди блискітки.
- Хороший у вас номер?
- Усе гаразд. Цілком непоганий. Ми не змогли взяти номер, який винаймали перед війною, – сказала дівчина. – Публіка цьогоріч моторошна. Ти би подивилась, із ким ми сидимо поруч у їдальні. Просто за сусіднім столиком. Виглядають так, наче приїхали на вантажівці.
- Ну, нині таких багато. Спідницю носиш?
- Вона занадто довга. Я ж тобі казала про це.
- Мюріель, запитаю ще раз: як ти? Все гаразд?
- Так, мамо, – відповіла дівчина. – Кажу тобі всоте.
- Й тобі не хочеться додому?
- Ні, мамо.
- Батько вчора сказав, що готовий дати тобі грошей, аби ти одна кудись поїхала й добряче все обміркувала. Ти би мала чудовий круїз. Нам обом здається...
- Ні, дякую, – сказала дівчина й розпрямила ноги. – Мамо, ця розмова влетить нам у...
- Коли думаю, як ти чекала цього хлопчиська всю війну... Тобто коли думаю про всіх скажених молодих дружин...
- Мамо, нам краще перерватися. Сеймур ось-ось приїде.
- А де він?
- На пляжі.
- На пляжі? Один? Він пристойно там поводитьсь?
- Слухай, мамо, ти говориш про нього, немовби він схиблений.
- Нічого такого я не мала на увазі, Мюріель!
- Принаймні це так звучить. А він лежить на піску. Навіть халат не знімає.
- Не знімає халат? Чому ж?
- Не знаю. Либонь, тому, що дуже блідий.
- Боже, йому ж потрібне сонце! Хіба ти не можеш його змусити?
- Ти ж знаєш Сеймура, – сказала дівчина й знову схрестила ноги. – Він каже, що не хоче, аби різні дурні витріщалися на його татуювання.
- Але ж у нього немає татуювання! Чи, може, в армії щось наколов?
- Ні, мамо, ні, любя, – сказала дівчина, встаючи. – Знаєш, давай я тобі завтра за- телефоную.
- Мюріель, тепер вислухай мене!
- Гаразд, мамо, – сказала дівчина, переносючи вагу на праву ногу.
- Зателефонуй мені, шойно він утне або скаже щось дивне, – ти знаєш, про що я. Чуєш?
- Мамо, я не боюся Сеймура.
- Мюріель, дай мені слово!
- Домовились. Обіцяю. До побачення, мамо. Поцілуй тата, – сказала дівчина й поклала слухавку...
- Сейалмаз, – згадала Сибілла Карпентер, яка мешкала в готелі з матір'ю. – Де Сейалмаз?
- Кицю, припини. Це доводить маму до сказу. Стій сумирно, будь ласка.

Пані Карпентер розтирала кремом од засмаги плечико Сибіллі, спускаючись до-низу й масажуючи ніжні крильцеподібні лопатки. Сибіллі, сидючи обличчям до оке-ану, ледь трималася на величезному туго надутому м'ячі. На ній був жовтенький, мов канарка, купальник, що складався з двох частин, хоча на найближчі дев'ять або десять років вона могла б обійтись і без верхньої.

– То була звичайна шовкова хустинка, проте це помітно тільки зблизька, – сказала жінка, яка сиділа в кріслі поруч із пані Карпентер. – Цікаво, як вона примудрилась отак зав'язати її? Це дуже мило.

– Мабуть, – погодилася пані Карпентер. – Сибілло! Стій сумирно, кицю.

– Де Сейалмаз? – запитала Сибіллі.

Пані Карпентер зітхнула.

– Ось і все, – сказала вона, закручуючи пляшечку з кремом. – Біжи тепер, кицю, грайся. Мама повернеться в хол і вип'є «Мартіні» з пані Хаббель. Оливку я принесу тобі.

Вибравшись на волю, Сибіллі стрімголов добігла до рівнинної частини пляжу, відтак повернула до Рибальського павільйону. Дорогою вона зупинилася, копнула ніжною мокрий зруйнований палац із піску й уже невдовзі була далеко від зони, призначеної для поселенців готелю.

Вона пройшла з чверть милі, аж раптом полетіла, насолоджуючись м'яким піском під ступнями. Вона зупинилася точнісінько біля місця, де на спині лежав молодик.

– Підемо до води, Сейалмазе? – запитала вона.

Молодик здригнувся, схопив рукою поли купального халата. Потім перевернувся на живіт, і скручений ковбасою рушник сповз із його очей. Він підняв погляд на Сибіллу.

– Привіт. Здрастуй, Сибілло!

– Підемо до води?

– Саме на тебе й чекав, – промовив молодик. – Що нового?

– Га? – перепитала Сибіллі.

– Новини є? Програма у нас яка?

– Мій тато завтра прилетить на пароплані, – сказала Сибіллі, ворущачи ніжною пісок.

– Тільки не в очі, крихітко! – попросив молодик, поклавши руку на щиколотку Сибіллі. – Справді, час твоєму татові приїхати. Я чекаю його з години на годину. З години на годину.

– А де пані? – запитала Сибіллі.

– Пані? – перепитав молодик і витрусив пісок із рідкого волосся. – Складно сказа-ти, Сибілло. Вона може бути в одному з тисячі місць. Скажімо, фарбується в рудий колір у перукаря. Або ж у себе в номері шиє ляльки для знедолених діток. – Він усе ще лежав ниць, але тепер стис кулаки, поклав їх один на одного, а згори зіперся підборіддям. – Спитай мене про щось інше, Сибілло. Гарний у тебе купальничок. Найбільше на світі мені подобаються сині купальнички.

Сибіллі подивилася на нього, потім на свій випнутий животик.

– Але ж він жовтий, – заперечила вона, – жовтий.

– Хіба? Підійди ближче!

Сибіллі зробила крок уперед.

– Маєш слушність. Який же я дурень!

– Підемо до води? – запитала Сибіл्ला.
– Треба обміркувати. Ти зрадієш, Сибілло: я всерйоз обмірковую твою пропозицію.
Сибіл्ला тицьнула ніжкою надувний матрацик, якого її співрозмовник підклав під голову замість подушки.

– Надути треба, – сказала вона.
– Маєш слухність. Причому надути сильніше, ніж я досі хотів. – Він вийняв кулаки й уперся підборіддям у пісок. – Сибілло, ти дуже гарна. Радий тебе бачити. Розкажи про себе. – Він простяг руки й обхопив щиколотки Сибіллі. – Я Козеріг, а ти?

– Шерон Ліпшюць розповіла, що ти посадив її поруч із собою на табуретку біля піаніно, – мовила Сибіл्ला.

– Невже Шерон Ліпшюць сказала таке?
Сибіл्ला енергійно закивала.
Він випустив її ніжки, схрестив руки, відтак притиснувся щокою до правого ліктя.

– Нічого не вдієш, – мовив він. – Сама знаєш, Сибілло, як це буває. Сиджу, граю. Тебе ніде нема. А Шерон Ліпшюць підходить і залазить на табуретку поруч зі мною. Хіба я міг зіштовхнути її?

– Міг.
– О, ні. Ні! Я на таке не здатен. Але ти не вгадаєш, що я зробив!
– Що?
– Я вдав, ніби це ти.

Сибіл्ला вмить нагнулась і почала ворухити пісок.
– Ходімо до води, – запропонувала вона.
– Гаразд, – погодився молодик. – Гадаю, я можу попрацювати в цьому напрямі.
– Наступного разу зіштовхни її.

– Кого?
– Шерон Ліпшюць.
– А, Шерон Ліпшюць, – сказав молодик. – Це ім'я їй личить. Воно змішує мрії зі снами... – Раптом він зіп'явся на ноги, поглянув на океан. – Сибілло, ось, що ми зробимо: спробуємо зловити бананорібку.

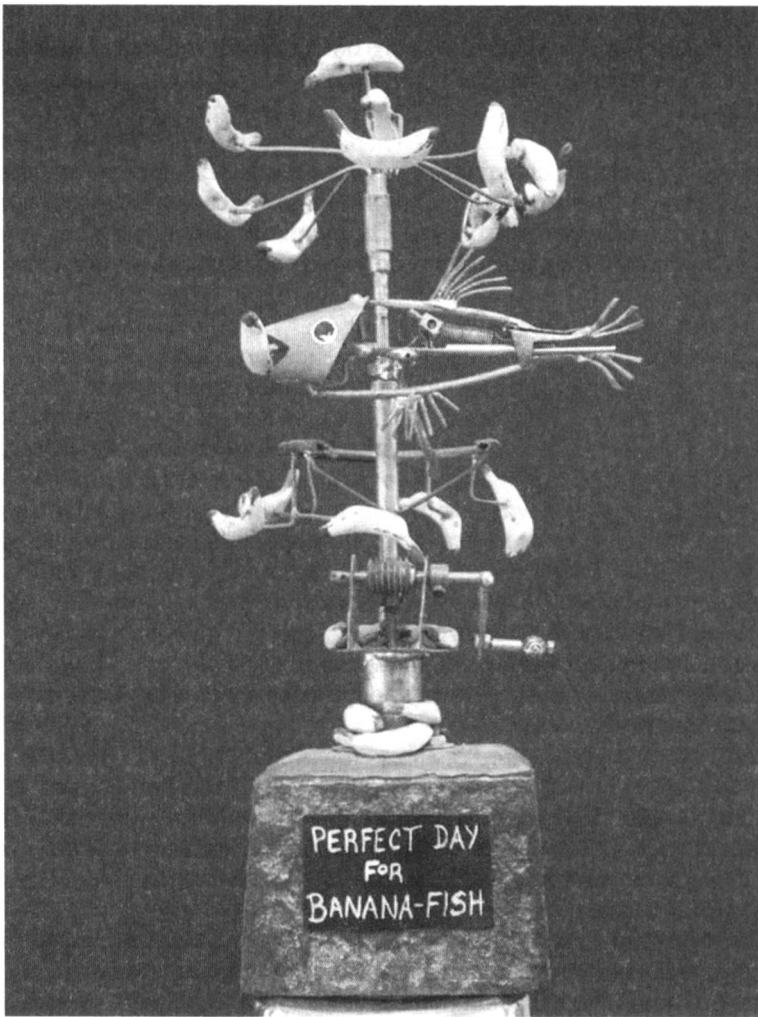
– Кого?
– Бананорібку, – повторив він і розв'язав поли халата. Потім зняв його. Плечі в нього були білі й вузькі, плавки – яскраво-сині. Він склав халат спочатку навпіл у довжину, за мить згорнув утричі. Розмотавши рушник, яким перед тим закривав собі очі, розстелив його на піску, а згори поклав згорнутий халат. Нагнувшись, підняв надувний матрацик і засунув його під пахву. Вільною лівою рукою взяв Сибілліну ручицю.

Удвох вони почали спускатися до океану.
– Мені здається, ти вже бачила бананорібку, – допустив молодик.
Сибіл्ला похитала головою.

– Ні? Де ж твій дім?
– Не знаю, – відповіла Сибіл्ला.
– Звісно, знаєш. Мусиш знати. Ось Шерон Ліпшюць знає, де її дім, а їй усього три з половиною.

Сибіл्ला зупинилась і висмикнула ручицю. По тому підняла якусь мушлю, розглядаючи її з награним інтересом. Кинула.

– Сосновий ліс, Коннектикут, – мовила вона й пішла далі, випнувши животик.

– Сосновий ліс, Коннектикут, – повторив молодик. – А це часом не біля Соснового лісу, в Коннектикуті?

Сибілла поглянула на нього.

– Я там мешкаю, – сказала вона нетерпляче. – Я мешкаю у Сосновому лісі, в Коннектикуті.

Вона пробігла кілька кроків, підхопила ліву ступню лівую ручицею, двічі тричі стрибнувши.

– Не уявляєш, як чітко ти все пояснила, – сказав їй молодик.

Сибілла випустила ступню.

– Ти читав «Негренья Самбо»? – запитала вона.

– Дивно, що ти запитуєш про це: якраз учора

ввечері я дочитав його, – він нахилився, взяв Сибіллину ручицю. – Тобі сподобалось?

– А тигри бігали навколо дерева?

– Бігали. Я навіть подумав, що вони не зупиняться. Стільки тигрів я ніколи не бачив.

– Їх усього шість, – мовила Сибілла.

– Усього? – перепитав він. – Гадаєш, це мало?

– Ти любиш віск? – поцікавилася Сибілла.

– Люблю що? – перепитав він.

– Віск.

– Дуже люблю. А ти?

Сибілла кивнула.

– А оливки любиш? – запитала вона.

– Оливки? Ще б пак! Оливки з воском. Я без них нікуди.

– Ти любиш Шерон Ліпшюць? – не вгавала Сибілла.

– Так, так, люблю, – відповів молодик. – Особливо я люблю її за те, що вона ніколи не ображає маленьких собачок у холі готелю. Наприклад, карликового бульдога тієї пані з Канади. Ти, либонь, не повіриш, однак є дівчатка, котрі полюбують тицяті палицями в оте собача. Шерон – ні! Вона нікого не ображає, не дражнить. Тому я люблю її.

Сибілла мовчала.

– Я обожаю жувати свічки, – за мить сказала вона.

– А хто ні? – промовив молодик, пробуючи ногою воду. – О, холодна! – він опустил надувний матрацик на воду. – Ні, постривай, Сибілло. Давай пройдемо трохи далі.

Вони пішли вбхід, поки вода не сягнула пояса Сибілли. Тоді молодик підняв її на руки й поклав животиком на матрацик.

– Ти ніколи не носиш купальної шапочки? – запитав він.

– Не відпускай мене! – наказала дівчинка. – Тепер тримай!

– Даруйте, панянку Карпенгер, я своє діло знаю, – сказав молодик. – Краще дивись у воду, чатуй бананорибку. Сьогодні чудовий день для бананорибки.

– Я не бачу жодної, – сказала Сибілла.

– Зрозуміло: їхній норів дуже своєрідний, – він штовхав матрацик уперед. Вода ще не дійшла йому до грудей. – І життя їхнє вельми сумне. Знаєш, Сибілло, чим вони займаються?

Дівчинка похитала головою.

– Ну, вони запливають у печеру, де багато бананів. Глянеш на них, коли проникають туди, – риби як риби. Але там вони поводяться по-свинськи. Знаю бананорибку, котра запливла в печеру і з'їла там сімдесят вісім бананів. – Він підштовхнув матрацик із пасажиркою ще ближче до горизонту. – Звісно, від цього вони так роздмухуються, що їм несила виплисти з печери. Не влазять у прохід.

– Далі не заходь, – наказала Сибілла. – А потім?

– Тобто потім? Про що ти?

– Про бананорибок.

– О, хочеш сказати – після того, як вони з'їдають стільки бананів, що не можуть вибратись із бананової печери?

– Так, – сказала Сибілла.

– Прикро говорити про це. Вони помирають.

– Чому? – запитала Сибілла.

– Хворіють банановою лихоманкою. Страшна недуга.

– Хвиля йде, – занервувала Сибілла.

– Ми ігноруватимемо її, – запропонував молодик. – Ми зневажатимемо її. Ми – сноби.

Він узяв у руки щиколотки Сибілли й натиснув униз і вперед. Ніс матрацика розрізав гребінь хвилі. Вода намочила світле волосся дівчинки, проте в її вереску чувся лише захват.

Коли матрацик випрямився, вона відкинула з чола прилиплу мокру прядку й завилала:

- Я щойно побачила її!
- Кого, любове моя?
- Бананорибку.
- Мій Боже, ні! – вигукнув молодик. – А в її роті були банани?
- Були, – кивнула Сибілла. – Шість.

Молодик раптом схопив мокру ніжку Сибіллі, яку вона звисила з матраца, і поцілував п'яту.

- Фу! – сказала власниця п'яти, обертаючись.
- Сама ти – «фу». Поїхали назад. Досить із тебе?
- Ні!

– Вибач, – сказав він і підштовхнув матрацик до берега, де Сибілла зістрибнула на пісок. Він узяв під пахву матрацик і проніс його залишок шляху.

- Прощай! – крикнула Сибілла й без найменшого жалю побігла до готелю.

Молодик одягнув халат, щільніше загорнув закоти, сунув рушник до кишені. Він підняв мокрий, слизький, незручний матрацик і взяв його під руку. Відтак самотньо попрямував до готелю, йдучи по м'якому гарячому піску.

На підвальному поверсі – дирекція готелю просила пляжників підніматися нагору саме звідси – якась пані з намазаним цинковим бальзамом носом увійшла в ліфт разом із молодиком.

- Бачу, ви дивитеся на мої ноги, – зауважив він, коли ліфт почав підніматися.

- Перепрощую?

- Я сказав: бачу, ви дивитеся на мої ноги.

– Даруйте, але я дивилася на підлогу! – пробелькотіла пані й одвернулася до дверця ліфта.

– Хочете дивитися на мої ноги, так і скажіть. Але, чорт забирай, не робіть цього крадькома!

- Випустіть мене, будь ласка! – квапливо попросила пані ліфтерку.

Дверця відчинилися, й вона вийшла не озираючись.

– У мене дві нормальні ноги, і я, чорт забирай, не бачу причин витріщатися на них, – сказав молодик. – П'ятий, будь ласка. – Він вийняв ключ од номера з кишені халата.

Він вийшов на п'ятому поверсі, промайнув коридором, відтак увійшов у 507-й. Номер пахнув новими шкіряними валізами й лаком для нігтів.

Він подивився на дівчину, котра спала на половині двомісного ліжка. Він підійшов до своєї валізи, відкрив її й витяг із-під купи сорочок та трусів автоматичний «Ортгіс» калібру 7,65. Він вийняв магазин, подивився на нього, потім вставив назад. Пересмикнув затвор. Потім підійшов до незайнятої половини ліжка, сів, подивився на дівчину, підняв пістолет і пустив собі кулю у праву скроню.

Про перекладача: Володимир Володимирович Баняс – народився 2 червня 1983 р.
Кандидат філологічних наук.